

# Taronges agres

## Els exportadors valencians s'enfronten a Madrid

**C**onvocada per la **Federación Española de Exportadores de Frutos Cítricos**, tingué lloc divendres, dia 13, a l'Ateneu Mercantil de València, una **Asamblea Universal de Cítricos**. L'adjectiu *universal*, però, és, de totes passades, desmesurat. Ni comptant-hi la solidària presència de Vicente Iborra, president de la Confederación Empresarial Valenciana, que va arribar a identificar València amb la taronja, es pot ser tan exagerat. Va ser un aplec sectorial d'exportadors, trufat d'alguns prohoms del cooperativisme i de la propietat agrícola més sòlida; amb més d'un compaginant tots tres papers alhora. Una altra cosa és, fet que s'hi va pretendre de manera explícita, aquest objectiu de globalitat: mobilitzar tots els col·lectius humans vinculats, de prop o de lluny, amb la taronja. No serà planera la tasca de fer moure, darrere d'una avantguarda tan característica, els col·lidors i els treballadors de magatzems, els jornalers i els petits propietaris que sobreviuen a temps parcial.

I no seré jo qui negue, ni de bon tros, la legitimitat d'una protesta que per les traces pot adquirir un caràcter tibant i radicalitzat. Les motivacions que somouen tan decididament les capes més conservadores del camp valencià són,

Vicent MARTÍ

segons sembla, que la producció cítrica seguirà discriminada durant set o deu anys després de l'eventual integració en la Comunitat Econòmica Europea, pagarà l'aranzel més car que alguns tercers països i suportarà preus de referència massa elevats. És ben humà, doncs, que Julio de Miguel, president del consell de gestió, definís el, amb tot, desitjat Mercat Comú, *com un club de mercaders*. La taula reivindicativa aprovada per l'assemblea arreplega tres punts que, si s'acceptaven, desmuntarien el maltractament contra *uns cítrics que varen ser europeus abans que ningú*. Si no són admesos, i això se sabrà el 23 de juliol, nova cita de la interminable negociació amb la CEE, hi ha la ferma promesa d'eixir al carrer. Els altres dos apartats de la demanda, de caire més polític, són una exigència als parlaments autònoms perquè s'hi definesquen, i una denúncia per la falta de sensibilització i de bon criteri per part del govern central, que no fa cas d'aquestes peticions, inclosa una major reducció fiscal. I és que, encara no fa massa dies, el govern de Madrid, a banda de denegar un crèdit de 6.000 milions de pessetes demanat pels exportadors, els va rebaixar la desgravació fiscal en un 15%. Tots aquests últims detalls foren discre-



La taronja valenciana, amb dificultats per a arribar a Europa

tament obviats en la sessió vindicativa de l'Ateneu.

Dura és la vida de l'exportador, però costerut de creure, insistesc, que puguem concentrar al seu voltant el poble valencià, taronjaire o no. La tàctica secular de demanar ajuda als subordinats quan un es troba en un trencacolls de lata massa el seu caràcter instrumental i, ara com ara, potser siga inoperant. per molt que s'acompanye d'un llenguatge irat i unitarista, es pinte un futur calamitós per a tots els implicats, o es vulga fer veure que *ací no hi ha color polític, només el color de la taronja*. I això, malgrat que l'agressió contra els interessos del País Valencià sembla ser, en bona part i dissortadament, real.

## Plany valencià

*El valencià no és separatista, però al remat cal ensenyar les dents. El valencià vol ser espanyol, però a voltes sembla com si els del centre no vulguen que ho siguem, perquè sempre estan pegant-nos. ¿Els haurem de xillar com fan altres pobles? Perquè no volem que ens donen res, però tampoc que ens ho furten.*

Aquest text antològic, recollit en el curs de l'assemblea cítrica, és una síntesi quasi completa de tots els tics psicològics de la dreta populista valenciana. La prèdica resulta planyivola, però amenaçant, narcisista, però derrotista, i la tot just insinuada referència als bascos i catalans no pot amagar l'admiració pels que sí que en saben, d'això. I sempre, l'espanyolisme pidolaire, gemegaire, servil.